

Promise Me Forever

Lorraine Heath

Copyright © 2006 Jan Nowasky

Ediție publicată prin înțelegere cu Avon,
o filială a HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Promite-mi veșnicia

Lorraine Heath

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Maria Popa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea,
Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEATH, LORRAINE

Promite-mi veșnicia / Lorraine Heath

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2538-0

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Promite-mi veșnicia

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu/Graal Soft

Capitolul 1

Londra

1880

- Se spune că este diavolesc de chipes.
- Se spune că este înfiorător de *necivilizat!*
- Asta nu este nici o surpriză. La urma urmelor, este american.
- Nu chiar. Poate că a crescut în America, dar săngele lui este la fel de englezesc ca al meu și al tău.
- Slavă Domnului pentru micile privilegii, aş zice.
- Am auzit că are mai mulți bani decât regina.
- Presupun că va avea nevoie de fiecare bănuț pentru a face rost de o soție potrivită. Cinsti vorbind, cine dintre noi are cea mai mică dorință să se căsătorească cu un *sălbatic*?

„Într-adevăr, cine?” Șezând în salonul tatălui ei vitreg, nerostind nici măcar o vorbă în timpul absurdei conversații bazate pe speculații și pe ultimele bârfe, Lauren Fairfield nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că cele patru musafire neinvitate făceau exact ceea ce pretindeau că nu ar face nici moarte: se gândeau cu încântare la ideea de a se căsători cu un *sălbatic*. Dacă nu să se mărite cu el, atunci măcar să se combine bucurioase cu el. Ochii le erau plini de neastămpăr, obrajii le erau îmbujorați și o studiau pe ea de parcă aveau impresia că ea știa din proprie experiență cum era să fii sedusă și că ar fi putut să le sfătuiască care ar fi fost cea mai bună metodă pentru a încerca toate posibilitățile.

Nu prea știa cum să le răspundă acestor doamne care fuseseră printre cele dintâi să o primească în interiorul cercului lor prestigios. Era cunoscut faptul că leșinău uneori, la comandă, iar spectacolul lor era demn de aplauze furtunoase. Și de ce nu? Dăduseră nenumărate petreceri la care se leșina, în tinerețea lor, pentru a-și

Resperfectiona abilitățile. Era, la urma urmelor, de așteptat: să fii atât de delicată și de fragilă încât să te afli în permanență în pericolul de a te sparge, să nu lași nici o indoială în mintea bărbaților cum că ei erau sexul mai puternic. Era un fel de a trăi groaznic, să ţii ascunsă adevărata ta natură în spatele unui paravan de așteptări care deveneau obligații.

Când tacerea care plana deveni destul de inconfortabilă, Lady Blythe întinse mâna și o atinse ușor pe cea a lui Lauren.

— Ah, trebuie să ne ierți, prietenă dragă, dacă te-am jignit făcând referire la natura barbară a americanilor.

— Nu am dorit să te jignim, fu de acord Lady Cassandra. Nu s-ar zice după felul tău de a te purta că ești americană, așa că se pare că mereu uităm asta. Ceea ce este un compliment minunat, aș zice.

Celealte două tinere doamne dădură din cap aprobator și își murmură acordul. La fel ca ele, Lauren era îmbrăcată după ultima modă: o fustă strâmtă, care îi accentua talia minusculă și șoldurile înguste. Era recunoștoare că turnura pentru rochii dispăruse, în sfârșit, din modă, dar le suspecta pe doamnele Blythe și Cassandra că le era dor de ea. Șoldurile lor nu se potriveau cu fustele mai înguste. Un gând răutăios, care nu îi stătea deloc în fire lui Lauren. Poate că nu-și pierduse de tot felul american de a fi, așa cum credeau ele.

Ori poate că era, pur și simplu, prea obosită să mai continue cu politețea cuvenită. Doamnele sosiseră imediat în urma ei, după o zi deosebit de dificilă, iar Lauren abia apucase să îl salute pe tatăl ei vîtreg, contele de Ravenleigh, înainte să se trezească în rolul de gazdă, din moment ce mama și surorile ei ieșiseră pentru o scurtă partidă de cumpărături de după-amiază.

— Sunt foarte flatată de faptul că aveți o părere atât de bună despre mine, răsunse ea într-un final, mai mult din obișnuință.

Alături de surorile ei, petrecuse ore nenumărate exersând răspunsuri la complimente nesincere, astfel încât măcar *ele* să pară sincere. Uneori simțea că viața ei devenise o piesă de teatru complicată, scrisă, repetată și jucată, cuvinte rostite pentru că erau răspunsul previzibil. De curând se apucase să facă ceea ce era imprevizibil și, deși făcea asta în secret, tot îi aducea o oarecare satisfacție.

— Așa cum ar și trebui să fii, confirmă Lady Cassandra. Presupun că nu este nimic mai rău decât un american vulgar. Pe când tu, dragă prietenă, treci drept englezoaică fără nici un efort.

„Nici un efort?” Uitase oare doamna cât de des își dădeau toate ochii peste cap atunci când sosise pentru întâia oară în Londra? Cum se strâmbaseră la accentul ei, cum chicotiseră la exprimarea ei nefericită? Cât de des fusese subiectul bârfelor jignitoare, din cauză că nu știuse diferența între un conte, un duce ori un marchiz, și odată – când îi fusese prezentată unui cavaler¹ – îl întrebă pe acesta dacă voia să îi arate armura lui? Oare Lady Cassandra nu avea nici o idee de câte ori adormise Lauren pe o pernă udă leoarcă de lacrimile ei?

Toate aspectele comportamentului lui Lauren erau un efort: să șadă cum trebuie, să meargă cum trebuie, să vorbească cum trebuie... să își amintească titlurile și forma corectă de adresare, să știe când să facă o reverență și când să îi zâmbească unui domn, cum să flirteze subtil fără să fie obraznică, cum să își tempereze îndrăzneala. Întotdeauna, întotdeauna să se poarte ca fiind cea mai rafinată în înalta societate, deasupra oricărui reproș, oricărui zvon ori aluzie.

Exersase, studiase, observase și imitase până când nu mai fusese o rușine nici pentru ea, nici pentru tatăl ei vitreg. Până când toate excentricitățile ei americane fuseseră îngropate atât de adânc, încât avea impresia că se află în pericol să nu le mai regăsească vreodată. Până când deveni, așa cum o lăudase Lady Blythe, atât de aproape de a fi o lady englezoaică perfectă, încât doar câțiva își mai amintea de inculta familie pe care Ravenleigh avusese îndrăzneala de a o aduce cu el din Texas atunci când fusese în vizită la fratele lui geamăn, Kit Montgomery.

Până când se temu că se pierduse pe ea însăși. Deși începuse de curând să ia măsuri ca să corecteze acea posibilitate, nu putea decât să speră că nu așteptase până când era prea târziu.

— Deci spune-ne, o îndemnă Lady Blythe cu exuberanță caracteristică, l-ai întâlnit vreodată pe contele de Sachse?

¹ Cavaler (*knight* în limba engleză) – titlu nobiliar, dar și militar din Evul Mediu (n.tr.)

Respectător, în sfârșit, adevăratul scop al vizitei lor: să afle ce putea ea să deconspire despre bărbatul care sosise doar de puțin timp pe țărămurile Angliei pentru a-și revendica titlul care i se cuvenea.

Lauren nu prea cunoștea detaliile. Fusese mult prea ocupată cu propriile ei planuri pentru a acorda zvonurilor prea mult credit ori prea multă atenție. Totuși, știa că toată Londra se hizează la contele care fusese pierdut în America și regăsit abia cu puțin timp în urmă. Toată lumea crezuse că murise de boală când nu era decât un copil – la urma urmelor, cu aproape 20 de ani mai înainte, mama lui preținse asta, și nimeni nu avusese motiv să îi pună la îndoială spusele, ținând mai ales seamă de cât de mult jelise pierderea singurului ei copil. De curând însă, fusese descoperită o scrisoare care dădea la iveală uimitorul adevăr: băiatul era viu, urmând să se întoarcă în Anglia în urma morții tatălui său.

Lauren găsi că adevăratul miracol fusese acela că Archibald Warner, un vîr îndepărtat căruia îi fusese acordat titlul, chiar avusese decență de a angaja detectivi particulari care să îl caute pe moștenitorul de drept. Știa că mulți lorzi, odată ce simțiseră gustul puterii, al influenței și al prestigiului oferite în virtutea măritiei poziții, ar fi ținut cu dinții de ea, până când diavolul ar fi aruncat cu bulgări de zăpadă în iad.

– Nu am avut niciodată plăcerea să îl întâlnesc, mărturisi Lauren. Însă America este o țară foarte mare. Șansele ca drumurile noastre să se fi încrucișat sunt astronomice.

– Dar se zvonește că a fost găsit în Texas, zise Lady Cassandra. Asta crește cu siguranță șansele de a-l fi cunoscut, din moment ce ai trăit acolo o vreme.

– Texas este un stat mare, cel mai mare din națiune, și spuse Lauren. Așa că mă îndoiesc că are vreo importanță locul unde l-au găsit pentru șansa de a ne fi întâlnit. Și, aşa cum ați spus, nu am trăit acolo decât pentru o perioadă scurtă de timp.

Cum discuția se referea la șanse, ea se întrebă dacă nu cumva să cuseră pariu dacă îl cunoștea sau nu pe nou-descoperitul conte. Se pare că oamenii aceia pariau pe orice. Sezonul trecut, majoritatea pariurilor se centraseră pe cine avea ducele de Kimburton să ceară de soție: pe Lady Blythe ori pe domnișoara Lauren Fairfield. Până la

încheierea sezonului, acesta o alese pe Lauren, ceea ce se dovedi, până la urmă, să fie o alegere nefericită din partea lui.

Atunci când fusese pusă față în față cu realitatea de a rămâne pentru totdeauna în Anglia, Lauren fusese incapabilă să accepte propunerea lui, făcută din tot sufletul. Fiind un gentleman, acesta acceptase refuzul cu grație, dar se zvonea că nu plănuia să vină în Londra pentru următorul sezon. Mândria și toate cele. Lauren regreta amarnic că îl rănise, că îl făcuse de râs, pentru că, din toți gentlemanii englezi pe care îi întâlnise, el fusese cel mai aproape de a-i câștiga inima.

De fapt, Lauren era surprinsă că Lady Blythe, după ce eșuase în încercarea de a câștiga favorurile lui Kimburton, găsise potrivit să îi facă o vizită în după-amiază aceea. Desigur, posibilitatea de a afla ceva în plus despre noul conte era, aparent, o încurajare destul de puternică pentru ca Lady Blythe să îi ierte rivalei sale aproape orice. Asta, precum și faptul că Lauren nu avea să fie, cu siguranță, o competiție serioasă pentru ea în următorul sezon. Refuzând oferta ducelei, Lauren știa că era puțin probabil ca oricare alt bărbat să îi facă favoarea de a-i da atenție și, deși recunoștea că aveau să îl lipsească flirturile, aștepta cu nerăbdare libertatea de a se ocupa cu mai multă seriozitate de celelalte îndeletniciri pe care le avea.

– Și oricum, au trecut aproape zece ani de când nu mai trăiesc în Texas. Dacă ne-am fi întâlnit, mă îndoiesc că mi-aș aminti, cu atât mai mult cu cât cel mai probabil nu se prezenta drept Sachse.

– Presupun că nu, cu siguranță. Aparent, nu avea nici cea mai mică idee că avea un titlu ori că îl aștepta ceva aici, zise Lady Cassandra.

– Îți imaginezi cum ar fi ca mama ta să te abandoneze tocmai în America, din toate locurile? întrebă Lady Blythe. Să te lase acolo, pur și simplu, printre păgâni?

Rostii păgâni ca și cum s-ar fi referit la un desert delicios, acoperit cu ciocolată, iar suspiciunile lui Lauren începură să fie confirmate: acele doamne nu erau nici pe departe atât de scârbite pe cât prețințeau de nobilul crescut în America. De fapt, aşa cum observase mai devreme, în ochi le dansa entuziasmul și anticiparea la simpla menționare a lordului misterios.

— Din câte am auzit, mama lui nu l-a abandonat de fapt, zise Lady Cassandra. A lăsat educația lui pe mâna unei familii cu relații din New York și am citit că New Yorkul este foarte modern.

— Indiferent de reputație, nu este Londra, și deci nu prea este un mediu potrivit pentru creșterea unui viitor lord. Și apoi, detectivul nu l-a găsit în New York, așa că cine știe ce fel de influențe nelocalul lor a întâlnit în cale. Nu mă pot împiedica să nu mă întreb la ce s-a gândit mama contelui atunci când l-a lăsat în străinătate.

— Cred că speră să își apere fiul, zise încet Lady Anne înainte să se înfioare. Richard l-a cunoscut pe bătrânu conte de Sachse și nu putea să îl sufere.

Richard era fratele ei, care era cu mulți ani mai în vîrstă. Ducele de Weddington. Un bărbat pe care Lauren îl văzuse la un singur bal. Aparent, nu prea suporta nici balurile. Prestigiul lui însă garanta că sora sa să fie acceptată de toată lumea, în ciuda faptului că era foarte Tânără, făcându-și debutul nu de mult.

— Dar America? sublinie Lady Blythe. Cu siguranță că ea ar fi putut găsi un loc mai aproape de casă, unde el ar fi putut să învețe să aprecieze tot ceea ce avea să moștenească.

— Dacă a putut sau nu este irrelevant, zise Lady Anne. Contează faptul că *nu a făcut-o*. Nu avem de unde să știm cu exactitate ce a găndit ea; putem doar să știm ce a făcut.

— Crezi că este o creatură nesuferită, ca tatăl său? întrebă Lady Blythe.

— Am auzit că nu seamănă deloc cu tatăl lui, declară Lady Priscilla.

Cea mai apropiată și mai dragă prietenă a lui Lady Anne, rar văzute una fără cealaltă, ea era autoritatea supremă în toate lucrurile, cuvintele ei fiind întotdeauna luate ca venind din Biblie mai degrabă decât bârfă.

— L-a văzut vreodată cineva în carne și oase? întrebă Lady Blythe.

Doamnele se priviră una pe alta că și cum s-ar fi întrebat care dintre ele furase o privire prin ferestre, din nou încântate de posibilitatea ca una dintre ele să fi făcut un lucru interzis. Purtarea era atât de strict ținută sub control și, deși Lauren ajunsese să se acomodeze cu asta, existau momente în care dorea să evadeze din restricțiile sociale.

— Se prea poate că eu să îl fi văzut, se oferi într-un final Lady Priscilla, obrajii înroșindu-i-se odată confesiunea făcută.

Toate doamnele, cu excepția lui Lauren, își ținură respirația și se mutară cu un centimetru mai aproape de Lady Priscilla, ca și cum ar fi putut să îl zărească pe lunecosul conte oglindit încă în ochii ei expresivi.

— Unde? întrebă Lady Blythe.

— Spune tot, o grăbi Lady Cassandra.

— Da, repede, înainte să mor din cauza nerăbdării.

— Chiar nu am prea multe de spus. S-a întâmplat să îl spionez ieri dimineață, în Hyde Park. Călărea cel mai frumos cal negru.

— Cine dă doi bani pe *calul* lui? Ce-i cu el? întrebă Lady Cassandra. Era chipes?

— Nu prea am putut să îmi dau seama. Nu purta decât negru. Pelerină neagră, pălărie neagră. Ba chiar o pălărie cu boruri foarte largi, așa că nu am putut să îi descifrez trăsăturile. Am impresia că era îmbrăcat cum am auzit să fie descriși cowboy-i. Și lucrul cel mai interesant... Se aplecă în față, atrăgându-le pe doamne mai aproape, și își coboră vocea până la o șoaptă conspirativă: În timp ce călărea, vântul i-a umflat haina și sunt sigură că am văzut un pistol prins pe pulpă!

— Nu! exclamă Lady Blythe.

— Da!

— Cât de fascinant!

„Cât de ridicol“, gândi Lauren. Să fidea înainte despre noul-venit când erau lorzi din abundență. Interesul lor față de el pornea doar de la faptul că era nou, netestat încă. Se aflase și ea cândva în poziția aceea. Nu îl invidia pentru ceea ce urma să sufere în timp ce întreaga Londră avea să îl cerceteze cu un ochi critic. Fără îndoială, aveau să i se găsească lipsuri. La urma urmei, nu fusese crescut cum trebuia pentru rolul pe care toată lumea se aștepta ca el să îl joace în societatea lor.

— Ești familiară cu cowboy-i, nu-i așa, Lauren? întrebă Lady Blythe.

Lauren simți un junghi neașteptat în inimă, căci întrebarea desculie amintiri pe care le alungase cu mult înainte. Fu surprinsă că

Respectuosa, bunătatea și
după totii anii aceia, amintirile puteau fi încă atât de puternice și să îi
trezească un dor atât de intens.

— Da, admise în cele din urmă. Am cunoscut cowboy-i, dar au trecut mulți ani de atunci și eram o fată Tânără, așa că amintirile mele ar putea fi alterate de tinerețea și de lipsa mea de experiență. Mama îmi amintește în mod constant de faptul că tindem să ne amintim de unele lucruri ca fiind cu mult mai plăcute decât erau în realitate.

Atenționările neîncetate ale mamei sale veneau de obicei în urma unuia dintre anunțurile frecvente ale lui Lauren că ar dori să se întoarcă în Texas.

— Spune-ne ce îți amintești, îi ceru Lady Cassandra.

Lauren își aminti de un zâmbet lenăș care îi făcuse inima să o ia la goană, de niște ochi căprui care îi amintiseră de un cățeluș care fusese alungat de prea multe ori și de aceea se temea să mai aibă încredere. Își aminti de o ținută sfidătoare și de o expresie provocatoare pe un chip care ar fi trebuit să arate mai Tânăr decât părea. Își aminti de un păr negru ca cărbunele, lung și neîngrijit, care avea mereu nevoie să fie tuns. De mâini murdare și de haine uzate, prăfuite, de un trup înalt și slab care era agil și surprinzător de puternic.

— Haide, o îndemnă Lady Blythe. Nu ne mai chinui așa. Spune-ne cum arată un cowboy.

Lauren cedă doar pentru că se gândi că aceea era cea mai rapidă cale de a-și curăța salonul de prezența lor. Simțea începutul unei dureri de cap și Tânțea să se întindă înainte să trebuiască să se pregătească pentru cină.

— Este respectuos, zise ea.

Deși al ei nu fusese întotdeauna.

— Își scoate pălăria în fața doamnelor.

Deși al ei nu o făcuse niciodată.

— Este tăcut.

Al ei nu fusese de obicei.

— Pentru a traversa o stradă, orice stradă, ar călări mai degrabă pe calul său decât să meargă.

Ori ar fi făcut-o, dacă ar fi deținut un cal.

— Zâmbește ușor și se infurie greu.

Deși zâmbetele lui apăruseră întotdeauna cu greutate, colțurile gurii lui ridicându-se cu încetinire de parcă le-ar fi plăcut călătoria la fel de mult cât le plăcea să ajungă la destinație.

— Adoră femeile.

Mai ales al ei. Toate femeile, tinere și bătrâne, frumoase și șterse. Nu făcuse niciodată discriminări.

Lăsa să îi scape un râs timid.

— Cel puțin asta este ceea ce îmi amintesc despre un cowboy. Despre cowboy-ul ei.

— Vai, îmi place mult partea cu adorarea femeilor, zise Lady Blythe. Mi se pare că gentlemanii noștri au tendință de a ne desconsidera. Chiar și atunci când fac ceea ce trebuie, o fac pentru că asta se așteaptă de la ei, nu neapărat pentru că doresc să facă efortul. Pe un bărbat nu îl interesează cu adevărat decât ca femeia să fie capabilă să îi dea rapid un moștenitor și o rezervă. Înfricoșător de lipsit de romantism.

— Pe de altă parte, cowboy-i nu sunt chiar atât de rafinați ca gentlemanii de aici, admise Lauren. Cadourile lor tind să fie bucăți de fundă pentru păr ori flori furate în trecere din grădina cuiva, ori rânduri din poezii cumplite.

— Dar dacă aceste cadouri vin din inimă... se auzi glasul nostalgiei lui Lady Anne.

— Ei bine, îndrăznesc să spun că acest cowboy nu va fura flori, exclamă Lady Blythe. După cum spuneam, se zvonește că este foarte înnădit. Chiar și fără moștenire, se presupune că este de invidiat.

— Invidiat? repetă Lauren. Invidiat pentru că a atins succesul muncind din greu? Invidiat pentru că trebuie ca acum să lase în urmă tot ceea ce cunoaște și să trăiască într-o țară care este cu mult diferită de cea care îi este familiară?

— Nu suntem chiar atât de diferiți, zise Lady Blythe. Și apoi, ceea ce este de invidiat este avereia lui.

— Pe care a câștigat-o.

— Și pe care foarte norocoasa lui soție va avea plăcerea să o cheltuiet.

— Mai devreme credeai că va avea dificultăți în a-și găsi o soție, îi reaminti Lauren.

Lady Blythe zâmbi ca și cum ar fi fost dintr-o dată superioară.

— Nu se știe niciodată. Când un bărbat are destule monede în buzunar și pe deasupra și un titlu, o afacere bună care ar părea dezagreabilă poate fi trecută cu vederea.